

[Udenrigsministeren.]

kede døre, og hvad der foregår i disse møder, trænger kun i meget summarisk form ud til befolkningen. I et land med et samfundssystem som vort er det af afgørende betydning, at befolkningen er bedst muligt orienteret om de vigtigste udenrigspolitiske problemer. Jeg håber, at debatten i dag må bidrage hertil og sætte tingene ind i deres sammenhæng. Jeg håber også, at den må vise som så ofte før, at der er bred enighed her i tinget om de vigtigste linjer i landets udenrigspolitik.

Ligesom sidste år har jeg valgt at koncentrere min besvarelse af forespørgslen om nogle enkelte emner, nemlig situationen i Europa, Mellemøsten og Sydøstasien. Denne fremgangsmåde gør det muligt at gå lidt mere udførligt ind på de nævnte problemer og giver mere tid til selve debatten. Men afgrænsningen betyder selvfølgelig ikke, at de problemer, som jeg i første omgang lader ligge, er uden betydning.

Inden jeg går over til en behandling af de nævnte tre emner, vil jeg kort omtale den redegørelse for problemerne omkring dansk sikkerhedspolitik, som er udarbejdet af et sagkyndigt udvalg under ledelse af ambassadør Seidenfaden, og som i efteråret blev tilsendt folketingets medlemmer og gjort tilgængelig for offentligheden. Det er første gang, en sådan undersøgelse er foretaget i Danmark. Man finder her en værdifuld samling af oplysninger og synspunkter, og beretningen kan forhåbentlig illustrere de vilkår, vi lever under, og som vi må tage hensyn til, når vi skal fastlægge vor sikkerhedspolitik.

Redegørelsen indeholder ingen anbefalinger med hensyn til, hvilken sikkerhedspolitik Danmark bør føre. Det var heller ikke opgaven. Afgørelsen af, hvilken sikkerhedspolitik der bør føres, ligger hos regering og folketing. Redegørelsen har fået en god modtagelse i offentligheden og har bidraget til at øge forståelsen af de sikkerhedspolitiske problemer. Efter regeringens opfattelse er der ikke noget realistisk alternativ til vort medlemskab af NATO, og der er for mig ingen tvivl om, at der i befolkningen er bred støtte til Danmarks deltagelse i NATO-samarbejdet.

Danmark er på godt og ondt afhængig af de politiske vilkår i Europa. Dette kræver

ikke nærmere forklaring. Det er derfor kun naturligt, at regeringen med den største opmærksomhed følger og i det omfang, det er muligt, søger at påvirke udviklingen i Europa — dette gælder såvel forholdet mellem Øst- og Vesteuropa som forholdet mellem de vesteuropæiske lande indbyrdes.

På begge disse områder er vi i disse år vidne til en udvikling, som vi ikke i mange år har oplevet magen til. Først eftertiden kan vise, om 1970 virkelig blev et vendepunkt i efterkrigstidens europæiske historie, men der er uimodsigeligt store begivenheder at pege på:

Møderne i forsommeren 1970 mellem forbundskansler Willy Brandt og hans østtyske kollega Willi Stoph i Erfurt og Kassel og de indledte kontakter mellem Vesttyskland og Østtyskland. Moskva-aftalen af 12. august 1970, Warszawa-aftalen af 7. december 1970. NATO-landenes principielle accept på ministermødet i Rom i maj og i Bruxelles i december 1970 af at indlede multilaterale forberedelser af en konference om europæisk sikkerhed og samarbejde. De fire stormagters fornyede Berlindrøftelser. Indledningen af et udenrigspolitisk samarbejde mellem de seks og de fire ansøgerlande på grundlag af den såkaldte Davignonrapport.

For få år siden ville en sådan udvikling være blevet betragtet som noget helt utopisk.

I en kort redegørelse som denne kan jeg naturligvis ikke foretage en udtømmende analyse af, hvad der er sket. Men det kan være nyttigt at fremdrage enkelte motiver og enkelte linjer i denne udvikling.

Først øst-vestforholdet. Der spiller her en række forskellige faktorer ind såvel på vestligt som på østligt hold.

En af virkningerne af den anden verdenskrig og den såkaldte kolde krigs periode var opdelingen i Europa. Jerntæppet og muren i Berlin. Før os i 1970'erne, både for dem, der har oplevet 1940'erne og 1950'erne, og for dem, der er for unge til det, gælder det, at Europas opdeling må føles som unaturlig og hæmmende i en verden, hvor vi alle kommer hinanden mere og mere ved. Dertil kommer en erkendelse af egen sikkerhed såvel indadtil som udadtil, som gør det mindre risikobetonet end tidligere at nærme sig den anden part. Eller med andre ord: en begyndende realisering af den målsætning, som